NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 2

Neatidaryti prieš griaustinį

Lui Eriksson

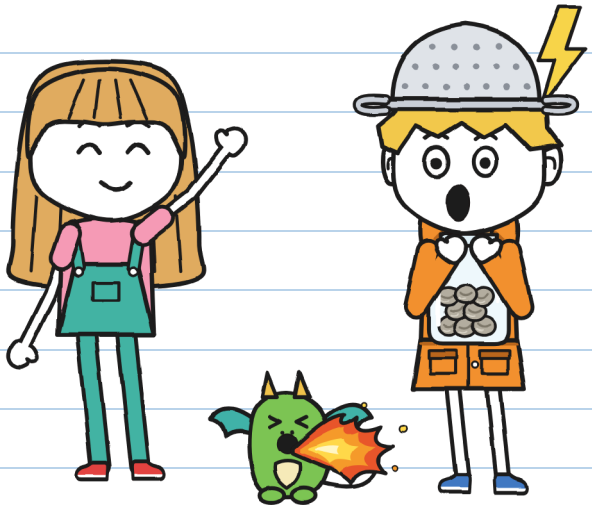

(Gunio sąsiuvinis)

DYDIS L
Aukštesnysis lygis · 11+

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 2

Neatidaryti prieš griaustinį

Tekstas ir iliustracijos: Lui Eriksson

DYDIS L · Aukštesnysis lygis · 11+

Lietuviškas leidimas: LinguAula

Pirmasis leidimas: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Galima laisvai kopijuoti – klasei ir namams.

Antroji serijos knyga. Pirmoji: „Šis siuntinys kandžiojasi“.

LinguAula

Kiekvieno skyriaus užduotys: linguaula.com

Rašant šią knygą nenukentėjo nė vienas griaustinis. –].

Ir niekam kitam. –J.

Jei jį rasi, neatidaryk prieš griaustinį.

TIK PASAKOJE

Šis antspaudas žymi tai, kas nutinka tik pasakoje: tu to nedaryk. Jei tai trunka kelis puslapius, užrašyta NUO ČIA ir IKI ČIA. Per tikrą audrą vadovaukis 76 puslapiu. –J.

KAS YRA KAS

Gunis. Šeštadienių kurjeris. Audrų medžiotojas (daugmaž). Tai jo sąsiuvinis.

Julita. Skaičiuoja sekundes tarp žaibo ir griaustinio. Rašo žaliai ir pasirašo J.

Trupinukė. Drakono mažylė. Mėgdžioja Gunį. Viską.

Tonis. Dviračiu veža ŽAIBO siuntas. Per dešimt minučių arba nemokamai.

Flora. Kanalo g. 9 sodininkė. Už akmenis nepasirašo.

Vera. Prižiūri drakonus Drakonų namuose, šalia Floros namų. Pas ją gyvena Trupinukė.

Mara. „Neįmanomų pristatymų" savininkė. Dėvi raganos skrybėlę. Žino daugiau, nei sako.

R. Siunčia siuntinius, kurių niekam nepavyksta pristatyti. Niekas netaria R. vardo.

PRISTATYMŲ SĄSIUVINIS 2
Gunio

OFICIALUS.

„Oficialus“ reiškia, kad pirma skaitau aš. Oficialiai. –].

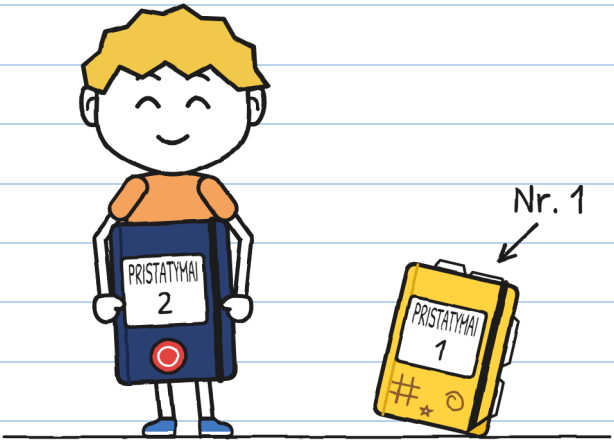

Pirmasis sąsiuvinis man pasibaigė: jis pilnas. Šitą man davė Mara, parduotuvės savininkė, su parduotuvės antspaudu ant viršelio. Ji sako, kad oficialiuose sąsiuviniuose nepiešiama. Pažiūrėsim.

SKYRIUS 1

Audrų medžiotojas

Maros parduotuvėje yra siuntinys, kuris dreba. Taip jis daro nuo praėjusio šeštadienio, kasdien vis stipriau. Nusprendžiau jo neliesti.
Paskutinis, kurį pristatėme Julita ir aš, buvo kiaušinis; dabar tai drakono mažylė vardu Trupinukė, kuri mėgdžioja viską, ką darau.

Parduotuvėje priešais mano namus liko devyniolika grąžintųjų. O vienas, atrodo, pavargo laukti.

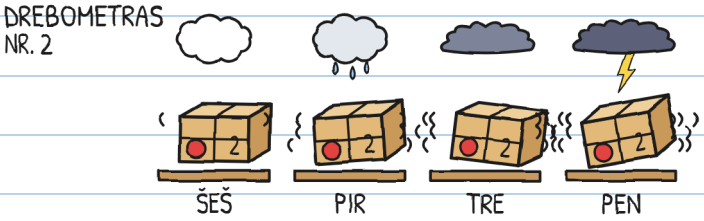

Jis dreba ne iš baimės, o todėl, kad artėja audra. Šeštadienį, šeštą vakaro. Orų prognozėje tai patikrinau šešis kartus. –J.

Grąžintieji – tai siuntiniai, kurie visada sugrįžta: jei gavėjas nepasirašo ant etiketės rašalu, kuris nenusitrina (tokiu, koks yra Julitos žaliame flomasteryje), auštant jie parskrenda atgal į savo lentyną. Visus juos siunčia tas pats žmogus: R.

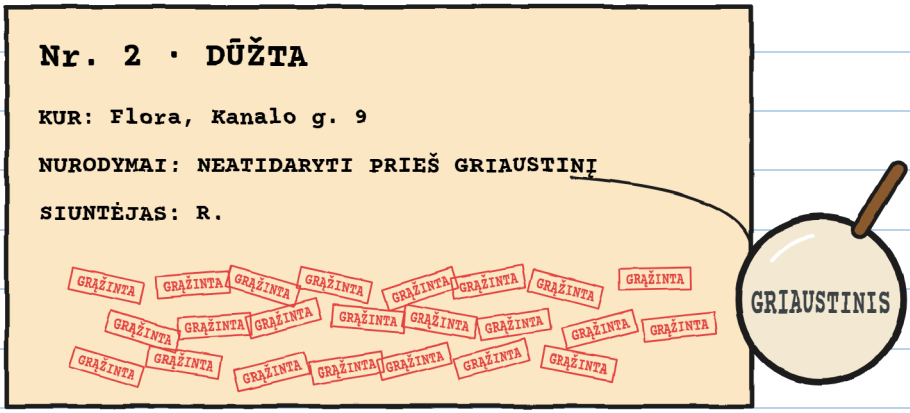

Ant Nr. 2 buvo dvidešimt trys antspaudai GRĄŽINTA.

Dvidešimt trys. Suskaičiavau du kartus. –J.

– Dvidešimt tris kartus pati jį vežiau, – pasakė Mara.
– Ir nė karto per audrą.

Šeštadienį dešimtą valandą Mara laukė mūsų prie prekystalio, laikydama rankose Nr. 2. Tonis jau buvo ten: šeštadieniais mes trys parduotuvėje atliekame bausmę už tai, kad be leidimo pristatėme Nr. 1.

– Šitą, – pasakė Mara, – pristatysite jūs patys. Šią popietę.

Julita taip stipriai šoktelėjo, kad vos nepasiekė lentelės LIKO 19.

Mara iškėlė tris sąlygas ir kiekvieną suskaičiavo ant pirštų:

1. Išeinate penktą, kol dar neatėjo audra, ir pasiliekate Floros namuose, kol ji praeis.
2. Jūsų šeimos jau žino, ir Flora taip pat.
3. Taisyklė ta pati, kuri parašyta etiketėje: neatidaroma prieš griaustinį. Ir tai turi būti griaustinis tiesiai virš galvos: tolimi netinka.

– O tu neini? – paklausė Julita.

– Man čia yra ką veikti, – pasakė Mara ir pro vitriną pažvelgė į dangų, kuris vis labiau pilkėjo.

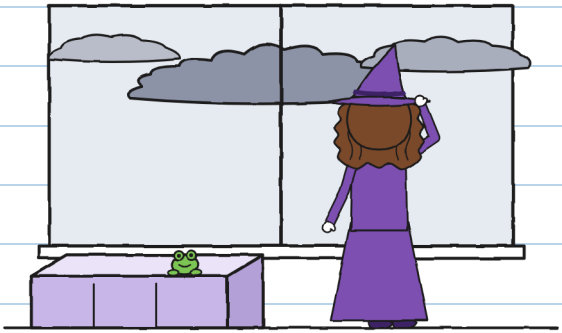

Kokių dalykų? –J.

Tada Julita pažvelgė būtent į mane.
— O tau patinka audros?

Ir aš pasakiau tai, ką sakai, kai kas nors į tave taip žiūri:

— Man jos labai patinka. Savo senajame rajone buvau profesionalus audrų medžiotojas.

Ką pasakiau

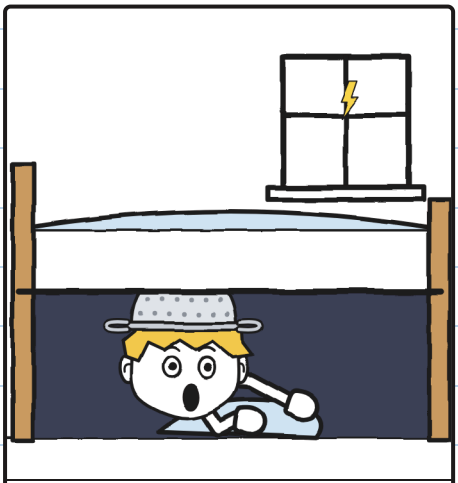

Kas buvo iš tikrųjų

Profesionalas. Iš po lovos. —J.

Julita išmokė mane skaičiuoti audrą. Mano sąsiuvinyje, net nepasivarginusi atsiklausti leidimo, kaip visada:

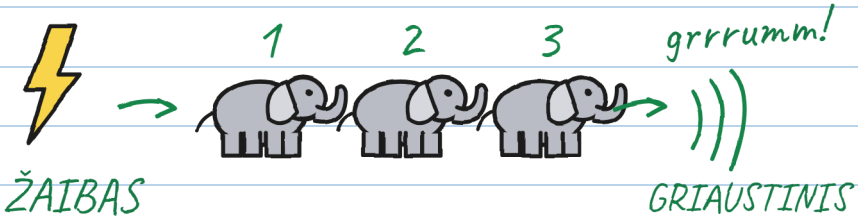

vienas dramblys, du drambliai, trys drambliai...

1 dramblys = 1 sekundė

3 drambliai = 1 kilometras (daugmaž)

0 dramblių = VIRŠ GALVOS!

↖ Tai griaustinis iš etiketės.
Tolimi siuntinio neatidaro.

Daugiau dramblių: tas žaibas trenkė toliau.

Išgirdai griaustinį, nors ir toli: greitai po stogu!

Kas žinoma, to mažiau bijoma. –].

Man nereikėjo nieko skaičiuoti, nes man audros labai patinka. Bet užsirašiau, dėl visa ko.

Tonis perskaitė etiketę man per petį ir parodė mums smulkų šriftą savo kuprinėje.

— ŽAIBAS audros metu nepristato.

— Audros dar nėra, — pastebėjo Julita.

Tonis dar kartą perbėgo akimis smulkų šriftą. Apie „dar" ten nieko nebuvo. Ir jis nuėjo kartu su mumis.

Smulkus šriftas – didelė dingstis. –J.

Penktą perėjau gatvę namo, pasiimti lietpalčio.

— Užsivilk oranžinį, — pasakė mama nuo durų. — Tikrai nori eiti? Juk tu, kai griaudžia...

— IKI, MAMA!

„Juk tu, kai griaudžia..." KĄ? –J.

Perėjome Didįjį tiltą, kurį naktį pakelia, kad praplauktų laivai, o dangus darėsi vis juodesnis. Eidama per vidurį, Julita labai rimtai pamojo vandeniui ranka: kanalas ir ji nesutaria.

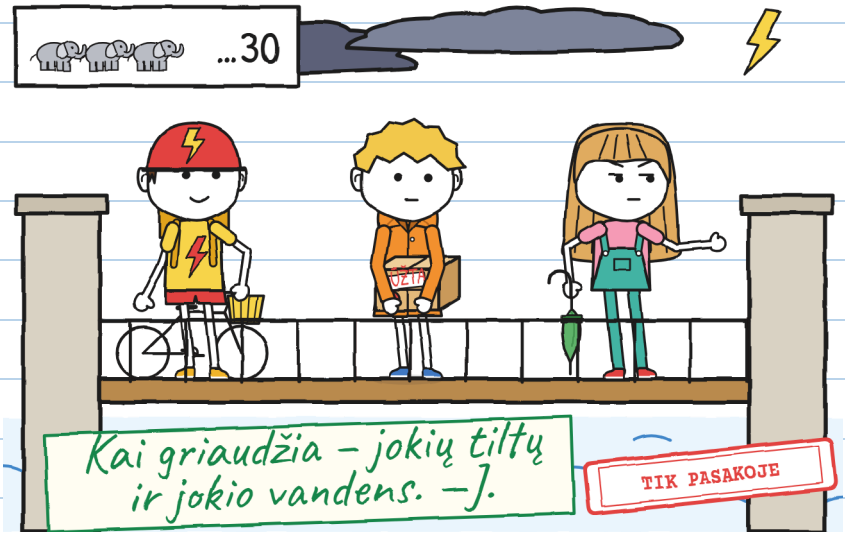

Labai toli nušvito dangus. Julita suskaičiavo trisdešimt dramblių, kol pagaliau kažką išgirdo.

Grrrumm.

– Tas žaibas trenkė už kokių dešimties kilometrų, – pasakė ji. – Orų prognozė žada audrą šeštą valandą.

– Sugriaudė! – pasakė Tonis. – Ar jau galima atidaryti?

— Tas siuntinio neatidaro, — pasakė Julita. — Etiketės griaustinis griaudžia kartu su žaibu: nulis dramblių. Bet jau girdisi, ir to pakanka: po stogu! Nubėgome iki Kanalo gatvės. Aš apsimečiau, kad nieko negirdžiu.

— Čia buvo žagtelėjimas? — paklausė Julita.
— Ne, — pasakiau. — Ik!

Man tai nutinka nuo mažens, bet tik per griaustinį: po kiekvieno griaustinio ištinka žagsulio priepuolis, vienas žagtelėjimas kas tris sekundes, o kai audra tiesiai virš galvos, nesustoju. Tai ne baimė. Tai mano kūnas daro manęs nepaklausęs.

Tai vadinasi baimė. —J.

Vera jau laukė mūsų prie Drakonų namų durų, greta Floros durų, laikydama Trupinukę ant rankų: šeštadieniais Trupinukė vaikšto su manimi.

— Tik iki Floros namų: tai jos pirmoji audra, — pasakė Vera ir sudėjo ją man į glėbį. — Ji mėgdžioja tave visame kame, Guni. Taip pat ir tai, ką jauti. Jei išsigąs, netrauk jos: ji įsikimba. Kai audra praeis, pabelskite tris kartus į mūrą, ir ateisiu jos pasiimti.

— Aš nieko nejaučiu, — pasakiau. — Man audros labai patinka.

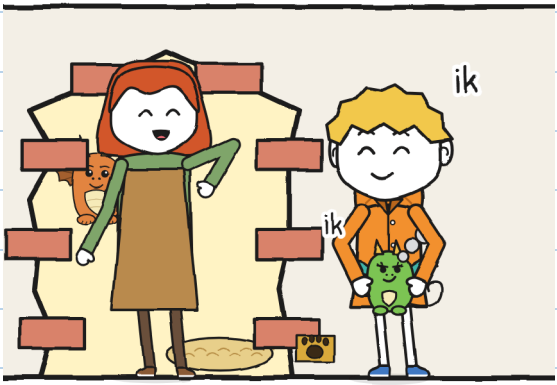

Toli sugriaudė. Aš padariau ik. Trupinukė padarė ik, ir jai pro šnerves pasipylė dūmai.

— Vidun, greitai, — pasakė Vera.

Floros namas – tas su pelargonijomis: tas su balkonu, iš kurio prieš du šeštadienius mus stebėjo viena ponia, kai ieškojome Drakonų namų durų. Tos durys atrodo kaip siena.

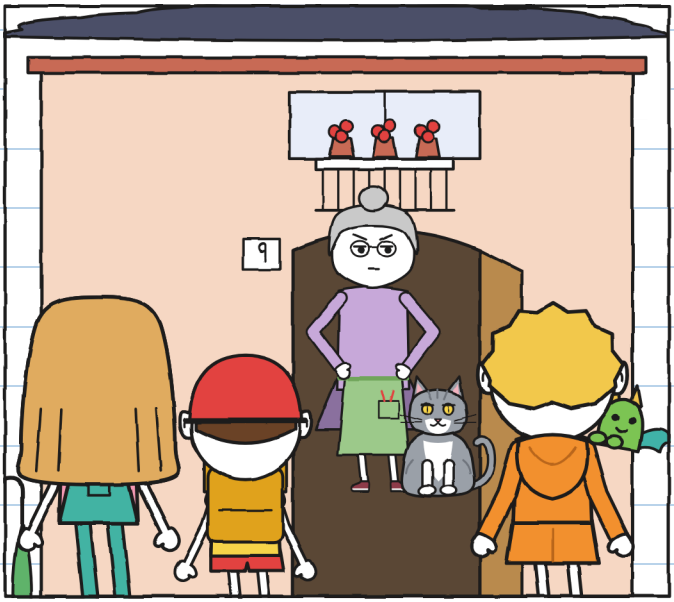

Flora atidarė duris, dar mums nespėjus paskambinti. Pažiūrėjo į dėžę. Pažiūrėjo į dangų. Pažiūrėjo į Trupinukę.

— Veros mažylė. Kad man tik nesvilintų paparčių, — pasakė ji. — Užeikite, nes pradės lyti. Bet įspėju: aš už akmenis nepasirašau.

SKYRIUS 2

Griaustinis!

Floros virtuvė pilna augalų: ant stalo, ant grindų, nuo lubų kabančių. Gale stiklinės durys veda į šiltnamį, o galinės, su kačių landa, – į kiemą. Tonis dėl lietaus įstatė dviratį į koridorių.

Šiltnamio stikle buvo nupieštų lašų. Vienas užkopė iki rėmo. Kitas jį aplenkė.

— R. užburti stiklai, — pasakė Flora. — Praleidžia lietų, kai aš noriu. O žaibų – niekada.

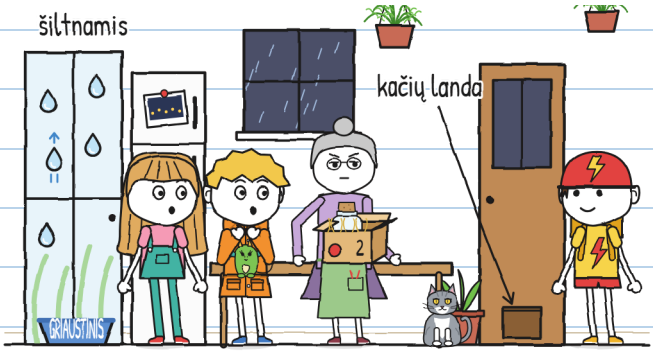

Pažiūrėjau į dėžę su Nr. 2. Matyt, kai kuriuos daiktus R. vis dėlto mokėjo pristatyti.

Flora padėjo dėžę ant stalo ir atidarė ją nieko neklaususi. Viduje, tarp šiaudų, stovėjo stiklainis su aštuoniais pilkais rutuliukais.

— Parašyta, kad negalima atidaryti prieš griaustinį! — sušuko Julita.

— Atidariau dėžę, o ne stiklainį, — atsakė Flora. — Kas viduje, jau žinau: R. pažadėjo man žiburėlių, o siunčia akmenis.

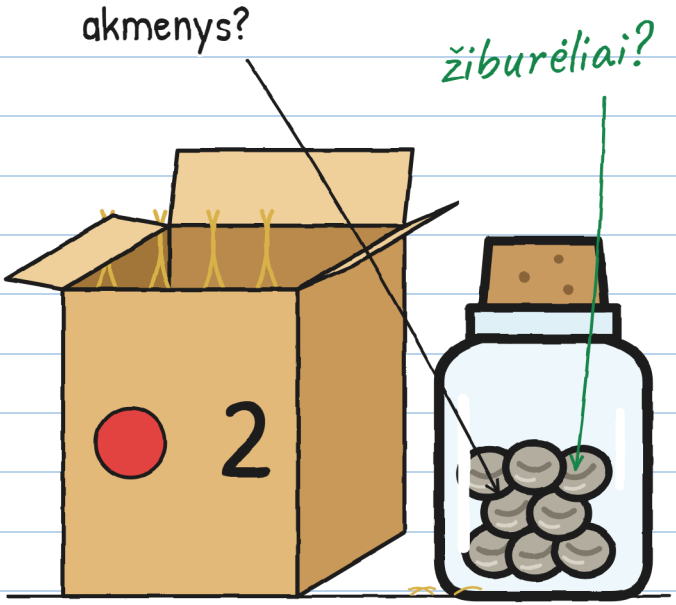

— Kas yra žiburėlis? — paklausiau.

Flora nuo šaldytuvo nuėmė seną nuotrauką: kanalo krantinė naktį, o pakrantėje – šviesėlių eilė.

– Tai augalai, kurie sukaupia žaibų šviesą, – pasakė Flora. – Naktį jie ją atiduoda.
– O R. juos sodindavo?
– Atnešdavo sėklas jau pabudusias; aš paruošdavau žemę. Nė vienos miegančios nesu mačiusi.
– O žiburėliai?
– Užgeso vienas po kito. R. nustojo ateiti. Dabar siunčia štai ką.

Todėl naktį kanalas toks tamsus. Todėl toks baisus lieptas – ta lenta, kuri jį kerta.

Baugino. Mane – labai: perėjau jį tamsoje. –].

— R. visada ištesi žodį, — pasakė Flora. — Vėlai, bet ištesi. Su tuo – ne: dvidešimt tris kartus man atnešė šitą stiklainį, ir dvidešimt tris kartus jame buvo akmenys.

Pagalvojau apie etiketę. Žinojau ją mintinai, net nurodymus.
— O jūs kada nors laukėte griaustinio, kad jį atidarytumėte? — paklausiau.

Flora pažiūrėjo į mane taip, lyg būčiau paklausęs, ar vanduo šlapias.
— Aš nieko nelaukiu, — pasakė ji. — Nė griaustinio.

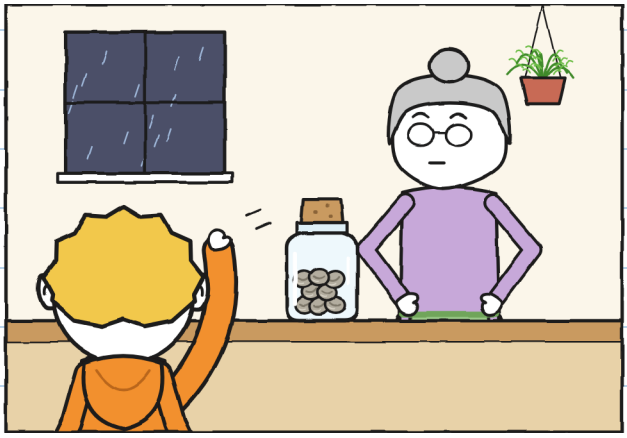

Floros katinas vadinasi Griaustinis: jo vardas parašytas ant dubenėlio. Jis pilkas kaip debesis ir murkia kaip tikras griaustinis.

Kol laukėme audros, virtuvėje nutiko viskas ir nenutiko nieko:

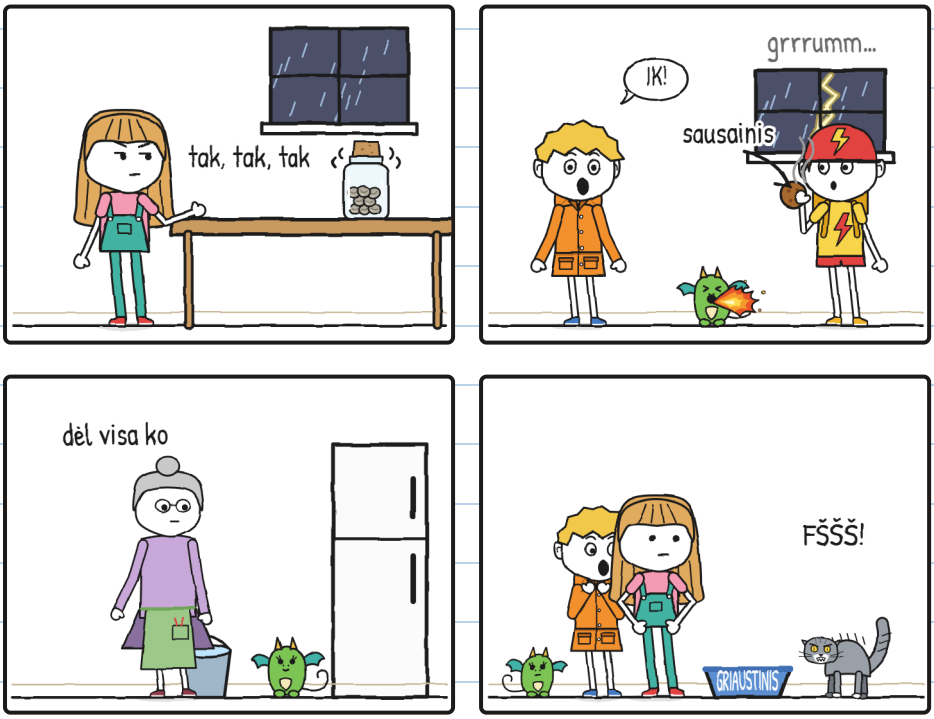

Blogiausia griaustinio dalis – jo laukimas. –J.

Stiklainis ant stalo tarškėjo vis garsiau. Julita tyliai skaičiavo: „Dvylika dramblių“. „Devyni“.
O po stalu jos koja laikė kitą ritmą.

— Išmuši duobę grindyse, — pasakiau.
— Aš skaičiuoju.
— Tai pasakyk savo kojai. Ji pirmauja.
Tada Trupinukė išpūtė dar vieną liepsnelę, ir Griaustinis kaip strėlė išlėkė pro kačių landą į kiemą.
Flora atidarė galines duris ir nuo slenksčio šaukte pašaukė jį:
— GRIAUSTINIII!

O Julita atidarė stiklainį.

– Sugriaudė! – pasakė ji.

Nebuvo jokio griaustinio. Tik šaukė Flora. Griaustinis – tai katinas.

Aš išgirdau „GRIAUSTINI!“, o to kaip tik ir laukiau. Niekas man nepasakė, kad tai katinas. –].

Parašiau tai 17 puslapyje.

Tą puslapį perskaičiau vėliau. –].

Atidarius stiklainis nustojo tarškėti. Viduje buvo tik aštuoni pilki rutuliukai, šalti ir nejudantys. Julita išbėrė juos ant stalo, kad apžiūrėtų pro didinamąjį stiklą.

— Kiekvienas turi brūkšnelį, — pasakė ji. — Tarsi užmerktą akį.

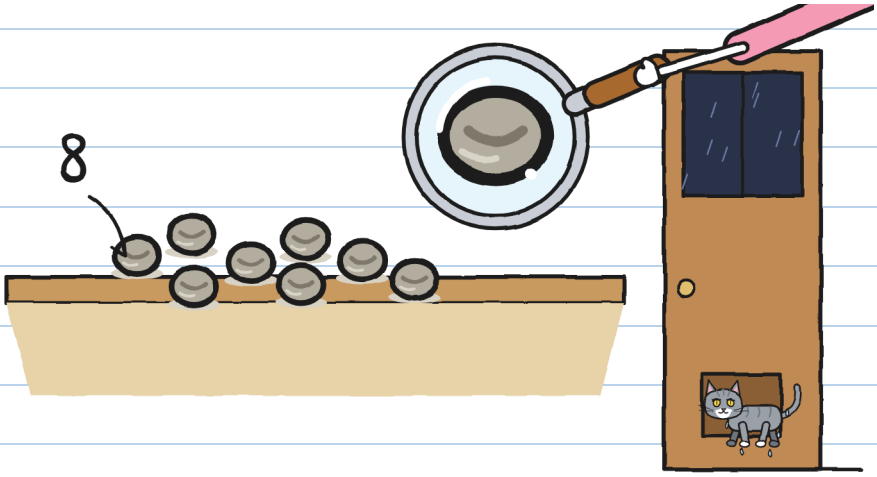

Griaustinis pats sugrįžo pro kačių landą, permirkęs, ir Flora uždarė duris.

— Akmenys. Kaip visada, — pasakė ji ir pažiūrėjo į Julitą.

Julita pasidarė savo marškinėlių spalvos.

— Jos miega, — pasakiau. — Tai ne akmenys, o sėklos. Todėl ir parašyta „neatidaryti prieš griaustinį“. Gal griaustinis jas pažadins. Stiprus, toks, nuo kurio dreba langų stiklai.

Flora kurį laiką tylėjo. Paskui pasakė:
— Jei tai sėklos, tegul tai įrodo.

Lauke jau buvo beveik naktis, nors tebuvo šešta valanda.
Žaibas. Julita pradėjo skaičiuoti:

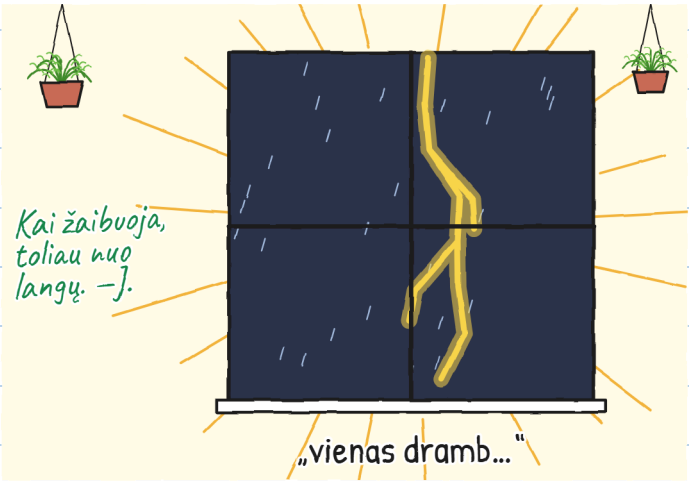

Ir tada atėjo tikrasis.

Griaustinis nugriaudėjo tuo pačiu metu kaip žaibas: audra buvo tiesiai virš galvos. Sudrebėjo stalas, stiklinės ir langų stiklai.

Ir užgeso šviesa.

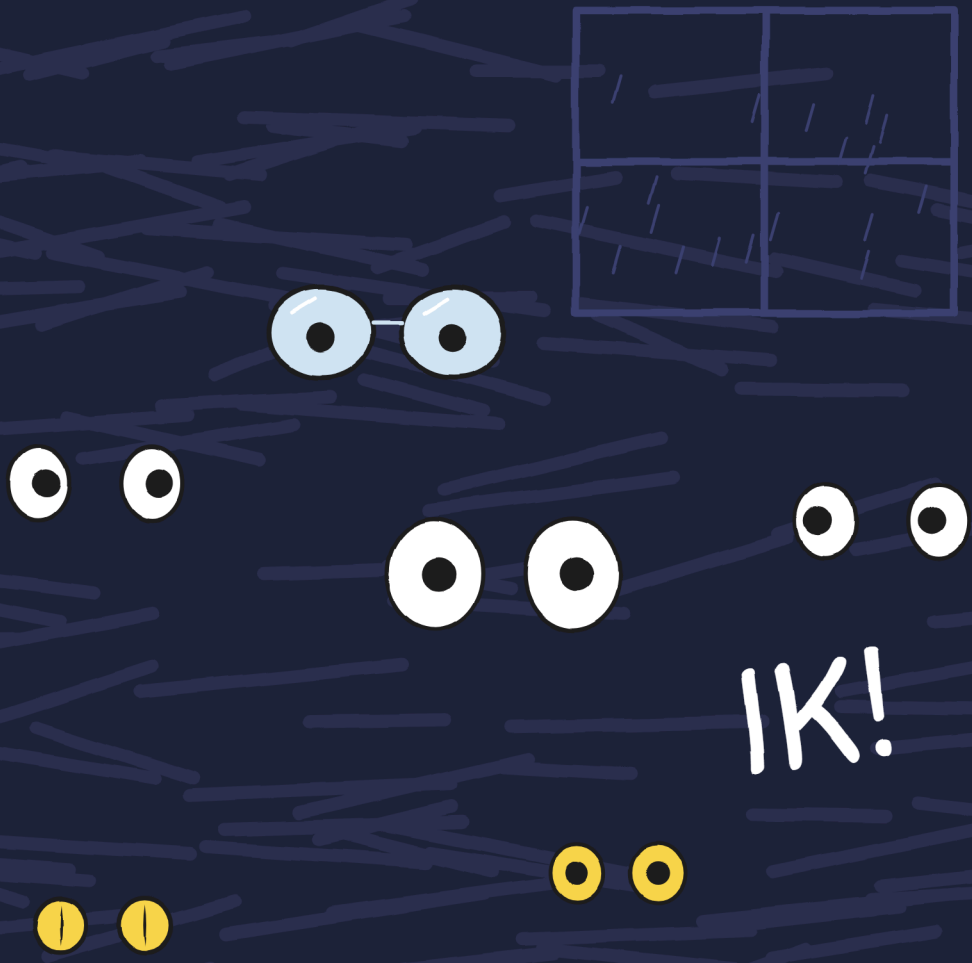

Aš padariau ik. Trupinukė padarė ik, ir iš jos pliūptelėjo liepsna. Visą sekundę buvo matyti visa virtuvė.

Stalas buvo tuščias.

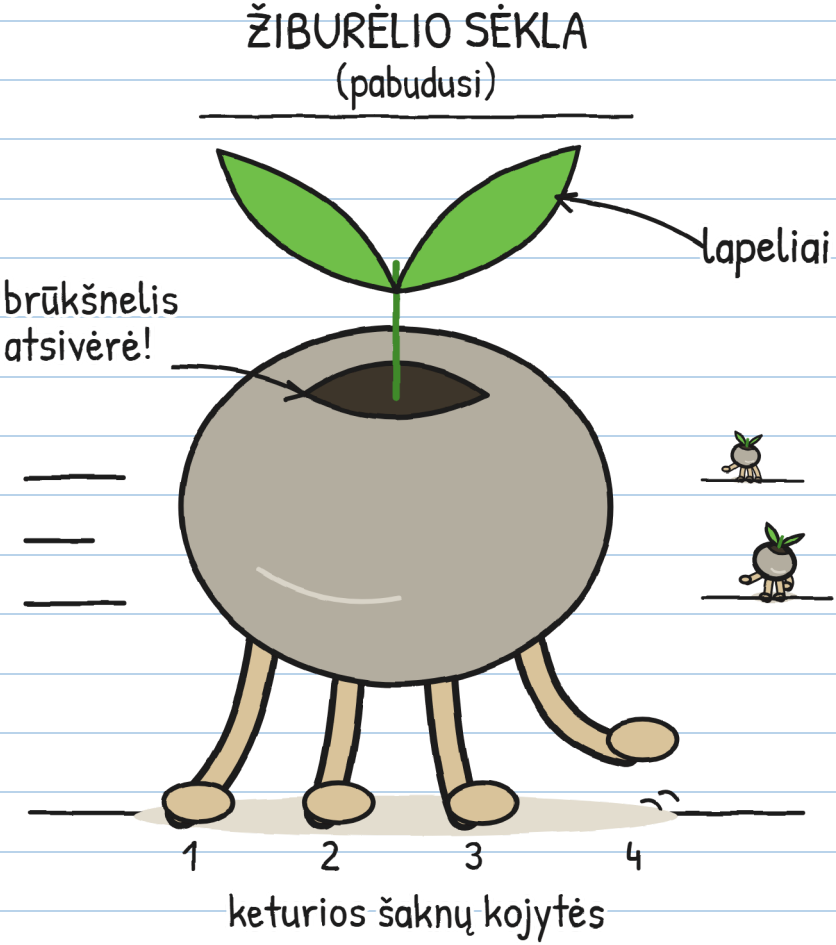

Akmenys turėjo kojas.

Ir labai skubėjo. –].

SKYRIUS 3

Jos juda, kai nežiūri

Tamsoje girdėjosi mažytis lietaus garsas: tik, tik, tik. Kai vėl sužaibavo, sėklos buvo dar toliau. Ir nejudėjo. Visai nejudėjo. Lyg nieko nebūtų darusios.

Jos bėgo greitai, bet kiekvienas žaibas jas sustabdydavo, o žaibų buvo daug. Aš jas stebėjau iš po stalo. Buvau užsidėjęs Floros kiaurasamtį, kuris kabėjo ant vinies: namie, kai griaudžia, užsidedu tokį patį.

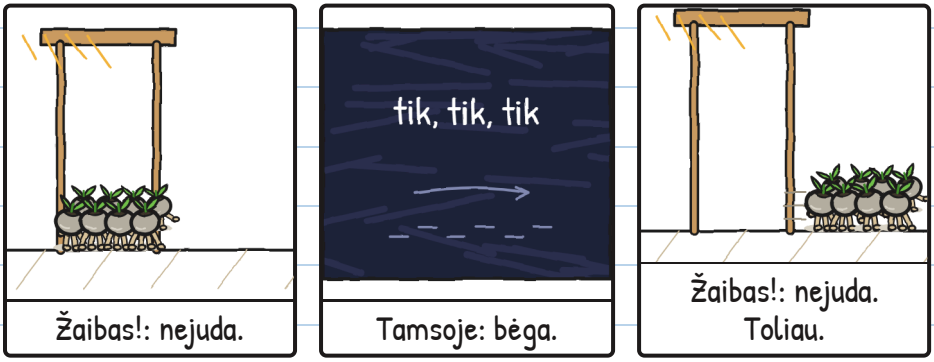

Tai žaidimas „sustingk“. Su sėklomis. –J.

Flora apšvietė vieną sėklą žibintuvėliu. Sėkla sustingo prikalta prie grindų. Kai Flora nukreipė šviesą į kitą, pirmoji pasinaudojo proga pabėgti.

– Tai sėklos! Jos pabudusios! – sušuko Flora.

Pirmą kartą ji atrodė sužavėta, kad kažkas bėgioja po jos virtuvę.
– Mums reikia kito žibintuvėlio, – pasakiau.
– Tai pradėk galvoti apie kitą sprendimą. Turiu tik šitą.

Aštuonios sėklos ir vienas žibintuvėlis. Antroji sėkla taip pat pabėgo.

Jos visos skubėjo link kačių landos.

— Jos ieško audros sudrėkintos žemės, — pasakė Flora ir pastatė priešais ją milžinišką vazoną. — Namuose yra tik žemė, laistyta vandeniu iš čiaupo, net šiltnamyje, o tokia joms netinka. O lauke jos beveik nėra: trinkelės, takelis ir kanalas. Jei išeis, lietus nuneš jas į vandenį.

Kačių landa liko užtverta. Bet dabar jos buvo išsibarsčiusios po visą virtuvę, tamsoje, o virtuvėje yra šimtas vietų, kur galima pasislėpti.

Bandėme viską:

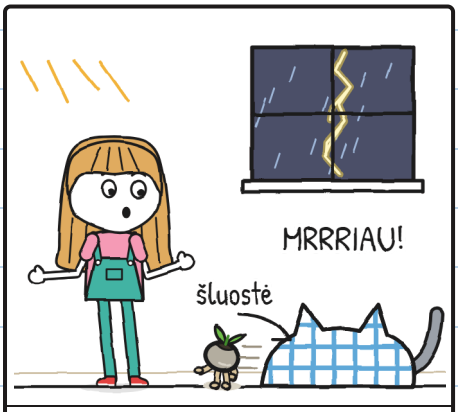

Julita su šluoste: sugavo Griaustinį.

Tonis rankomis: Griaustinis sugavo jį.

Trupinukė su liepsna: viena!

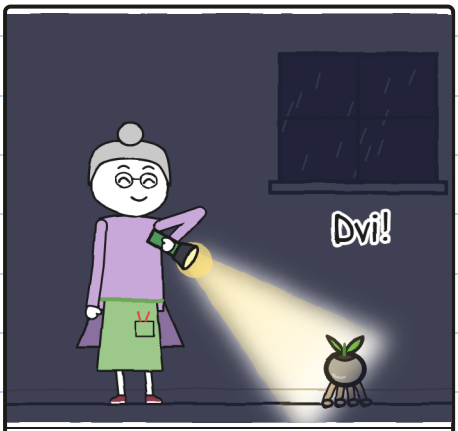

Flora su žibintuvėliu: dvi!

Griaustinis jas irgi vijosi. Jis mato beveik tamsoje. Mes – ne.

Tonis nebijo audrų. Tonis bijo kačių.

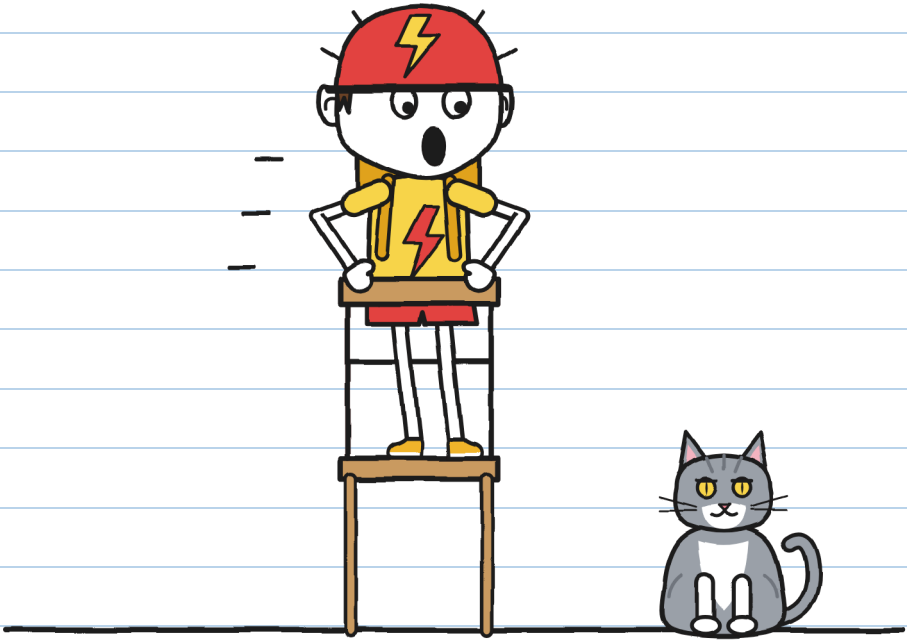

– Bet tai ne katinas! – pasakė jam Julita. – Tai Griaustinis!

– DAR BLOGIAU!

Du išgąsčiai ir vienas vardas. –].

Aš vis dar buvau po stalu, su kiaurasamčiu ant galvos. Su kiekvienu žaibu matydavau visas grindis ir kai ką pastebėjau: sėklos sukiojosi po virtuvę, bet visada grįždavo stumti vazono prie kačių landos.

Mums nereikėjo jų gaudyti. Žinojome, kur jos eis.

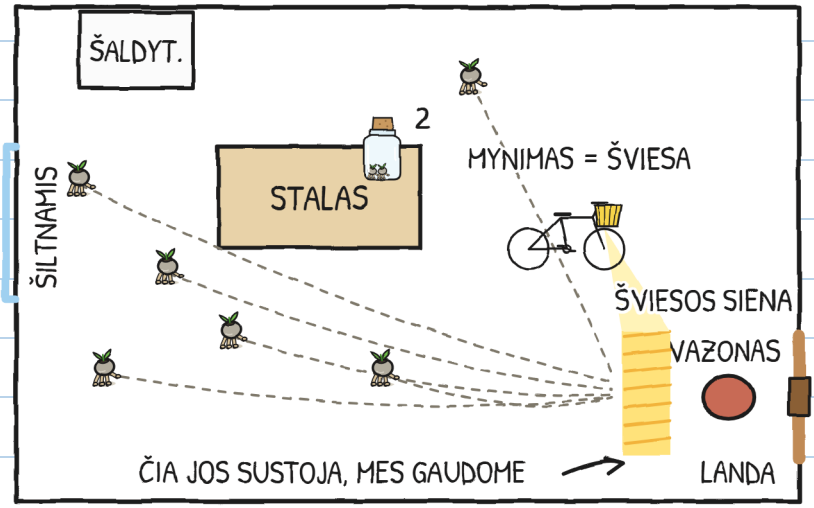

Nubraižiau planą.

— Toni, ar tavo dviračio žibintas dega, kai mini?

— Žinoma.

— Tai šiandien pristatysi šviesą.

Pastatėme dviratį ant stovo, žibintu į kačių landą. ŽAIBO dinamas pritvirtintas prie galinio rato: kai jis sukasi, yra šviesa. Ir Tonis pradėjo minti.

Jis mynė taip, kaip dar niekada nebuvo minęs. Ypač kai Griaustinis užsiropštė ant jo.

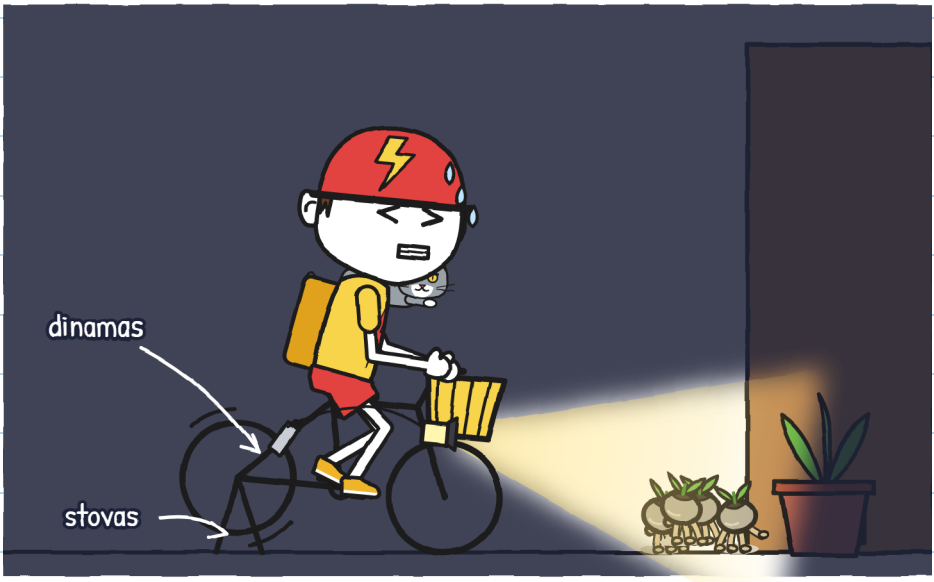

Pagaliau ŽAIBAS kam nors pravertė. –J.

Sėklos pasiekdavo šviesą ir sustingdavo ant pirštų galiukų, tarsi pagautos darant ką nors draudžiamo.
O mes vieną po kitos dėjome jas į stiklainį.
Trys. Keturios.

Griaustinis pagavo dar vieną burną, o Flora išėmė ją dviem pirštais.
— Penkios! — pasakė ji.

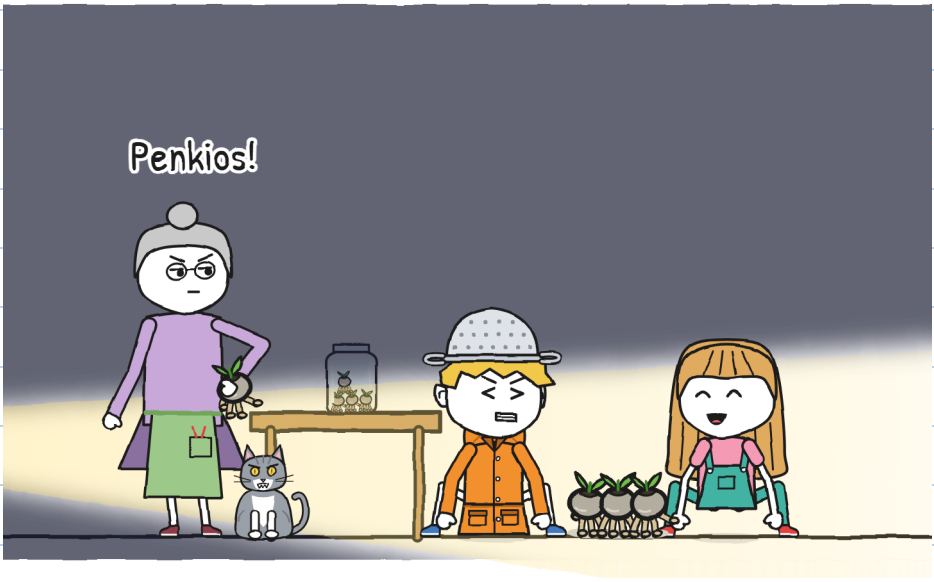

Šešios.

Flora uždarė stiklainį, kad nė viena nepabėgtų, ir pasilenkė mums padėti. Tada Griaustinis šoktelėjo ant stalo ir nustūmė jį.

Tonis pagavo jį ore, dar jam nespėjus nukristi ant grindų.
— ŽAIBAS, — pasakė jis. — Per sekundę arba nemokamai.

Bet jis buvo nustojęs minti, ir šviesa užgeso. O Griaustinio niekas nesustabdys: jis kaip strėlė nulėkė link kačių landos.

Tamsoje: tik, tik, tik. Griaustinis pastūmė vazoną: škrap. O kačių landa padarė klak.

Kai vėl sužaibavo, ant grindų liko viena vienintelė sėkla, ir Julita ją pagavo. Septynios.

Aštuntoji buvo išbėgusi pro kačių landą.

— Einu jos pasiimti! — pasakė Julita, jau laikydama ranką ant durų rankenos.
— Kai žaibuoja, iš šių namų niekas neišeina, — pasakė Flora ir atsistojo priešais duris. Ji nebuvo nusiteikusi ginčytis.

Julita nesiginčijo. Bet ir durų rankenos nepaleido. Po kurio laiko kačių landa padarė klak. Tai buvo Griaustinis, permirkęs. Be aštuntosios.

— Žaibas... vienas dramblys, du drambliai.
Grrrumm.
— Du, — suskaičiavo Julita. — Vis dar visai arti.

— Tuomet dabar sodinkime jas, — pasakė Flora. — Kol audra nenuėjo. Ir tamsoje.
— Kai žaibuoja? — paklausė Julita.
Flora patikrino lašus, kurie kilo stiklu aukštyn.
— Burtas vis dar veikia. Žaibai lieka lauke. O mes – viduje.

Paskui pakartojo „Tamsoje“, žiūrėdama į Trupinukę.

Trupinukė pažiūrėjo būtent į mane. Ir padarė ik.

SKYRIUS 4

Ik

Flora paaiškino mums, kaip sodinamas žiburėlis, taip, kaip ją kadaise išmokė R. Užsirašiau oficialaus sąsiuvinio raštu:

KAIP SODINTI ŽIBURĖLĮ

1.
Audros sudrėkinta žemė.
(Palaistyta iš čiaupo – netinka.)

2.
Atversti stiklainį virš žemės.
(Atvertus anksčiau, pabėga.)

3.
Visiška tamsa: jos pačios sulenda į žemę.
(Jei užkasi tu, jos nesudygs.)

4. 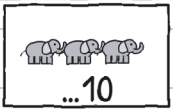

Kol audra nenuėjo:
jei daugiau nei dešimt dramblių,
iki kitos audros jų nebesodinsi.

Norint jas pažadinti – nulis dramblių. Norint pasodinti – iki dešimties. Su vienuolika – vėl miegoti. –].

Flora pasuko lubų rankeną. Langas neatsidarė: tai nupieštieji lašai nustojo kilti ir pradėjo leistis stiklu žemyn.

Lietus pralėkė pro stiklą, lyg jo ten visai nebūtų, ir nukrito ant lysvės – ilgo stalo, pilno žemės.

— Viskas ant lysvės. Nė lašo ant grindų, — įsakė Flora lietui.

Tokie stiklai egzistuoja tik pasakoje. Per tikrą audrą – jokių šiltnamių (76 puslapis). –].

— Audros sudrėkinta žemė, — pasakė ji. — O dabar viskas tamsoje.

Bet Trupinukė jau buvo viduje: Floros atidarant duris, ji buvo prasmukusi tarp jos kojų, niekam nepastebint. Ji buvo po lysve, tarp vazonų.

Flora atsargiai patraukė ją. Trupinukė įsikibo į vazonus visomis keturiomis letenomis. Vera mums tai buvo pasakiusi.

Ir kiekvieną kartą, kai padarydavau ik virtuvėje, šiltnamyje užsidegdavo Trupinukė.

Nupiešiau, kad suprasčiau:

Virtuvėje ik mums padėjo: liepsna, nejudanti sėkla, pagauta sėkla. Šiltnamyje jis mus skandino: kai liepsna šviečia kas tris sekundes, niekada nebūdavo tamsu tiek laiko, kiek joms reikia, kad įlįstų į žemę.

Reikia nutraukti grandinę. Lengviausiai nutraukiama grandis – tu. Su meile. –J.

Išbandėme visus būdus nuo žagsulio:

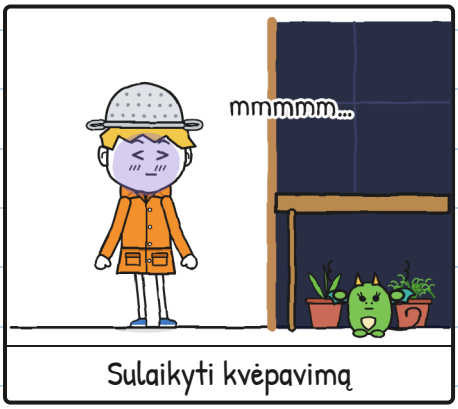

Sulaikyti kvėpavimą

Vanduo aukštyn kojomis

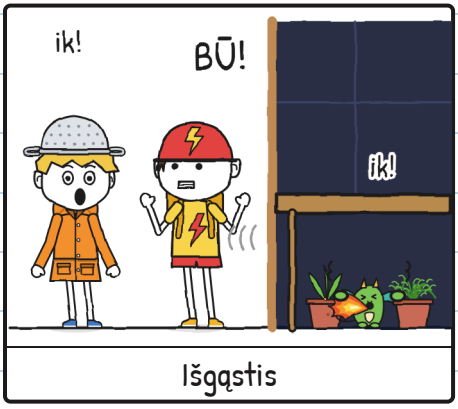

Išgąstis

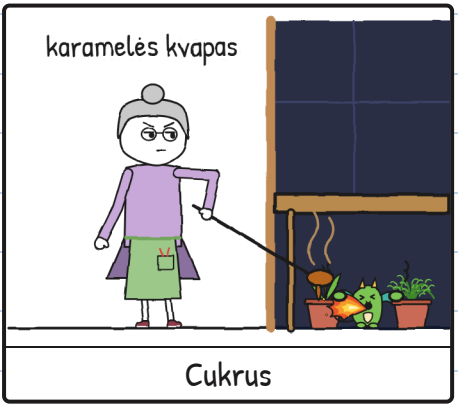

Cukrus

Trupinukė pamėgdžiojo juos visus, vieną po kito, nė karto nepaleisdama savo vazonų.

Būdų: nulis. Žagtelėjimų: daug. –J.

— Keturi drambliai. Penki.

Nugriaudėjo griaustinis. Julita pasakė, kad tas žaibas buvo trenkęs toliau.

Septynios sėklos sukosi stiklainio viduje, ieškodamos išėjimo. Aš vis dar darydavau ik.

— O jei prisiskaičiuosime iki vienuolikos? — paklausiau.

Julita pažiūrėjo į kojytes, prilipusias prie stiklo.

— Vėl akmenys.

Paskui pažiūrėjo į mane.

— Trupinukė mėgdžioja tavo baimę, — pasakė Julita.
— Ji galėtų mėgdžioti ką nors kita, — pasakiau.
Padariau ik, ir po lysve pliūptelėjo liepsna. Atrodė, kad Trupinukė nė nemano keisti nuomonės.
— O jei ją išvestume į virtuvę? — paklausiau.
— Ji įsikimba. Juk matei.
Julita nuleido balsą.
— Pirmiausia pabūk su ja.

Baimei vaisto neturėjau. Turėjau planą, kad ji nesimatytų, ir jis buvo nustojęs veikti:

Mano planas, kad nesimatytų, jog bijau griaustinio:

1. Sakyti, kad man tai patinka.
2. ~~Nežagsėti.~~ ik ik ik ik ik
3. ???

O trečias? –J.

Bandžiau. Tikrai.

Viena koja viduje.

Griaustinis.

O vėl virtuvėje.

Šiltnamis yra ta vieta, kur visame rajone griaustinis girdisi garsiausiai.

Nuo durų pažvelgiau aukštyn, pro stiklinį stogą. Ir tarp vieno žaibo ir kito pamačiau juos, labai aukštai virš stogo: Veros drakonus, skraidančius pačioje audroje. Jie išskrenda, kai niekas nežiūri aukštyn. Todėl Vera su mumis neatėjo: kai audra, ji budi ir stebi juos.

Jie nedarė ik.

– Eime, medžiotojau, – pasakė Tonis.

Laukiau, kol jis nusijuoks. Jis nenusijuokė.

Nusiėmiau kiaurasamtį ir daviau jį Florai, o ji laikė jį už rankenų lyg tikrą šalmą.

Ir įėjau.

Kiaurasamtis nesustabdo žaibo.
Baimę – kartais. –J.

Viduje lietus skambėjo kaip tūkstantis pirštų, vienu metu barbenančių. Įropojau po lysve. Trupinukė buvo ten, susirietusi į kamuoliuką, drebanti lygiai taip pat kaip aš.

GRRRUMM! Aš padariau ik. Trupinukė padarė ik. Liepsna apšvietė mus abu.

Mes buvome du audrų medžiotojai po lysve.

Tada nuo durų Julita prabilo tyliai, nesijuokdama:

– Skaičiuok su manimi.

SKYRIUS 5

Skaičiuok su manimi

Ir mes skaičiavome. Ji nuo durų, aš po lysve, o Trupinukė drebėjo prisispaudusi prie mano lietpalčio.

Žaibas.

— Vienas dramblys. Du drambliai. Trys. Keturi. Penki. Šeši.

Grrrumm.

— Šeši: kokie du kilometrai, — pasakė Julita. — Tas žaibas trenkė toliau. Tebesame po stogu.

Buvau suskaičiavęs šešis dramblius, o baimė vis dar buvo su manimi.

Du kartus pasakyti, kad man patinka audros, nepadėjo. Trupinukė mėgdžiojo ne tai, ką sakiau, o tai, kas su manimi vyko.
Ji pažiūrėjo į mane. Šį kartą neieškojau pasiteisinimo.

— Aš bijau griaustinio.

– Žinau, – pasakė Julita. – Šįryt tai nupiešei 6 puslapyje. Aš tavęs laukiau.

– O aš bijau kačių, – pasakė Tonis, kurio ant kelių miegojo Griaustinis ir kuris nedrįso pasijudinti.

– O aš – laukti to, kas neateina, – pasakė Flora.
– Todėl kitus kartus atidarydavau stiklainį, vos tik jis atkeliaudavo.

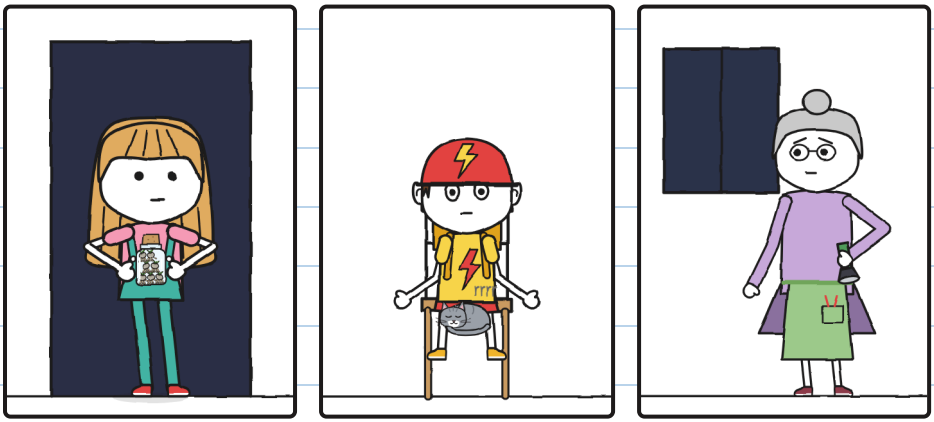

O aš – lieptų. Tai jau žinojote. –].

Niekas nesijuokė. Lietus lijo taip pat, bet po lysve aš jau nebuvau vienas.

Kvėpavau lėtai. Trupinukė kvėpavo lėtai.

Žaibas. Skaičiavome kartu iki devynių. Grrrumm.

Ir aš nepadariau ik. Nei per tą griaustinį, nei per kitą.

— Dabar! — sušnibždėjo Flora.

Julita įėjo ant pirštų galiukų, tamsoje, pastatė stiklainį ant sudrėkintos žemės ir atkimšo jį. Paskui negarsiai grįžo prie durų.

Tik, tik, tik. Tamsoje kažkas lindo iš stiklainio.

Žaibas, labai toli. Skaičiavome be balso, vien lūpomis, iki dešimties dramblių. Grrrumm.

Dešimt: paskutinis, kuris dar tiko.

Su kitu žaibu pamatėme:

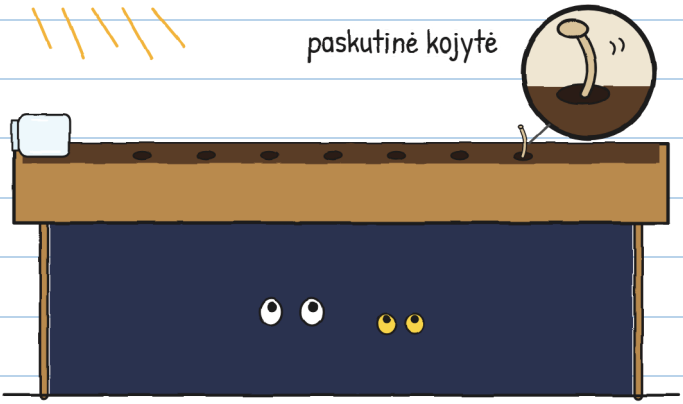

Stiklainis buvo tuščias. Žemėje buvo septynios duobutės, o iš paskutinės dar kyšojo kojytė.

Paskui – valandėlė, kai nieko nevyko. Tik mes, tamsoje, žiūrintys į lysvę, pilną žemės.

Ir tada užsidegė pirmasis.

Septyni žiburėliai. Kiekvienas su gabalėliu žaibo viduje.

Trupinukė nepadarė ik. Ji žiūrėjo į žiburėlius išsižiojusi, lygiai kaip aš, ir aš supratau, kad ji jau nemėgdžioja mano baimės. Ji mėgdžiojo štai ką.

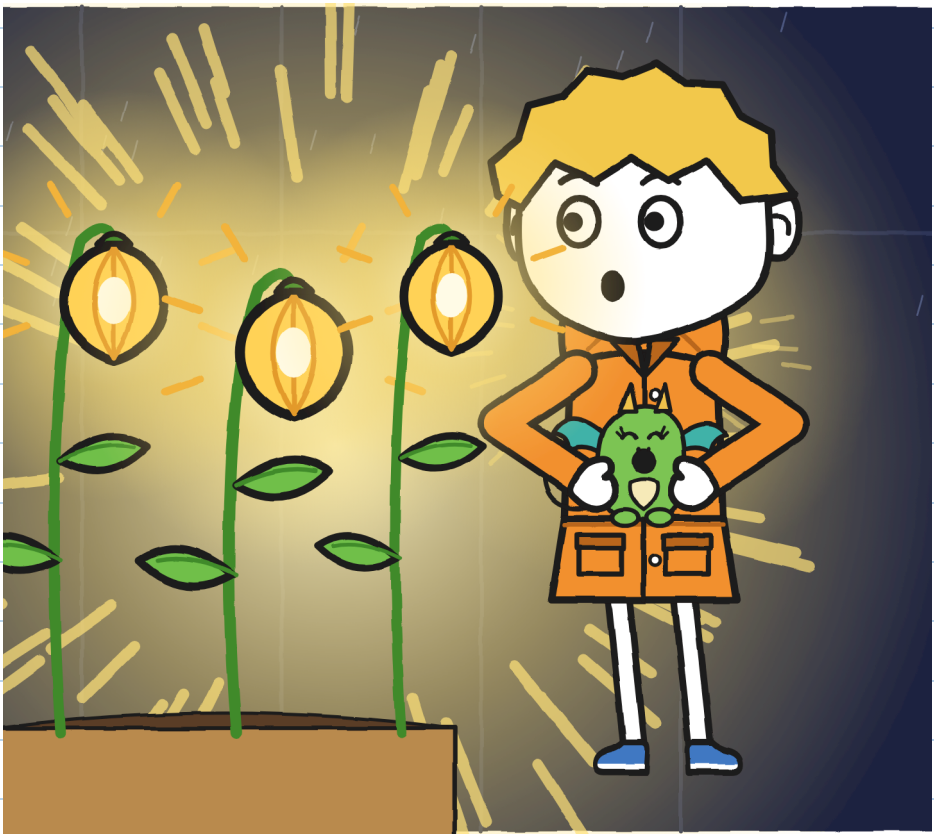

Flora ilgai nieko nesakė. Paskui piršto galiuku palietė vieną iš žiburėlių, lėtai, kaip tas, kuris liečia tai, ko laukė labai ilgai.

– Štai kokia buvo krantinė, – pasakė ji.

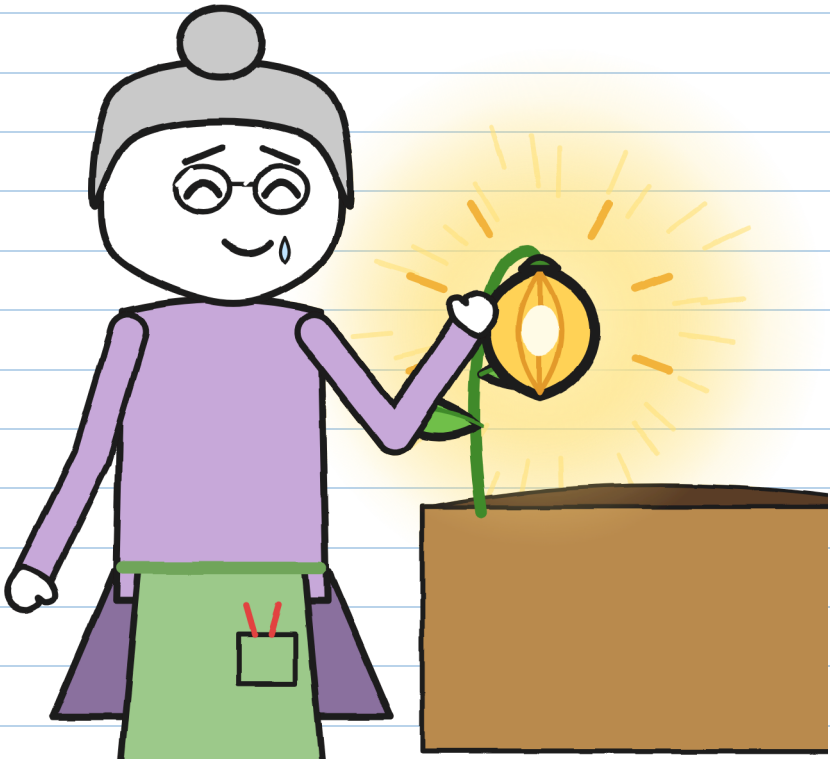

Aš irgi palietiau vieną. Trupinukė irgi. Jis buvo drungnas kaip saulėje įšilęs akmuo.

Flora pasuko rankeną, sustabdė lietų ir išsitraukė tušinuką, kad pasirašytų.
Pagaliau.
Julita sulaikė jį dviem pirštais.
— Dar ne.
Ji liko žiūrėti į septynis žiburėlius.

— Trūksta aštuntosios. Aš atidariau stiklainį per anksti. Turime ją rasti.
Paskui nuėjo į virtuvę, nuplėšė etiketę nuo dėžės ir įsikišo ją į kombinezono kišenę.

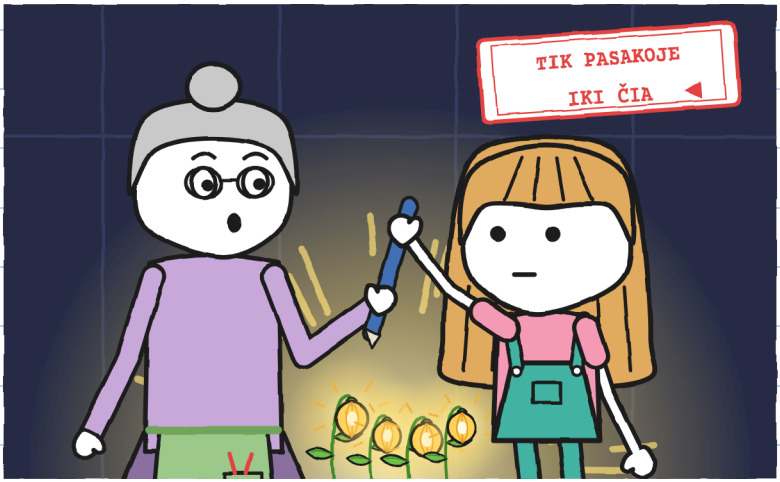

Jei pristatoma, tai pristatoma viskas. —J.

Visi sugrįžome į virtuvę.
— Kiemas dar uždarytas, — pasakė Flora. —
Dar neišeisime.
Laukėme, kol Julitai nebeliko žaibų, kuriuos galėtų skaičiuoti, o paskui dar pusvalandį, skaičiuojant nuo paskutinio griaustinio. Jau nebelijo. Audra buvo nuėjusi.

O aštuntoji buvo ten, lauke, kažkur, tamsoje. Jei laiku neradusi žemės, ji vėl bus užmigusi: dar vienas akmuo.
O be Floros parašo auštant Nr. 2 parskris atgal į savo lentyną.

– Eime jos ieškoti, – pasakė Julita.

Flora pažiūrėjo į naktį. Paskui tris kartus pabeldė į kiemo mūrą, kuris yra Drakonų namų siena, kaip buvo sakiusi Vera.

– Šį kartą, – pasakė ji, – neisite vieni.

SKYRIUS 6

Aštuntoji

Išėjome su Flora ir Vera, su žibintu ir dviračiu. Julita nešė tuščią stiklainį, o etiketę – kombinezono kišenėje; aš nešiau Trupinukę savo lietpalčio viduje. Jos galva kyšojo ten, kur turiu smakrą.

Ieškojome kieme, takelyje, palei kanalo pakraštį.

Nieko. Jei aštuntoji buvo užmigusi, ji galėjo būti bet kuris iš tų šlapių akmenų.

Žibinto šviesoje šlapi akmenys žaižaravo atspindžiais. Jų buvo tiek, kad sunku buvo ką nors įžiūrėti tarp jų. Tada pagalvojau: ką tik sudygęs žiburėlis švytėtų silpnai. Mes ieškojome šviesel÷s, turėdami įžiebtas tris savo šviesas: jos ją prarijo.

— Palaukite. Užgesinkite viską.

Tonis sustabdė dviratį, Vera sumažino žibinto liepsną, o Flora išjungė žibintuvėlį.

Nejudėjome. Tamsoje, krantinės gale, pasirodė šviesel÷.

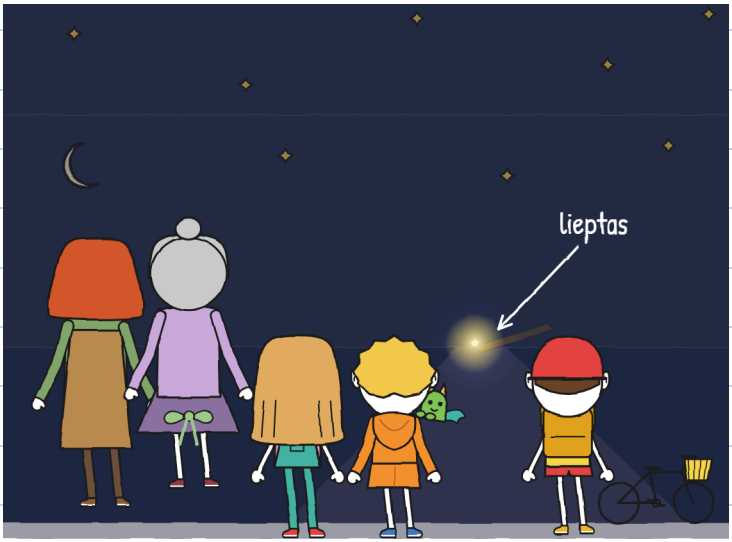

Prie liepto pradžios.

Manau, kad lietus nusinešė aštuntąją takeliu iki krantinės ir kad ji įstrigo plyšyje tarp dviejų akmenų, su pirščio storio sudrėkintos žemės sluoksneliu, kaip tik ten, kur prasideda lieptas. Ten ji pati pasisodino. Iš tolo – šviesėlė. Iš arti – viską apšviečianti.

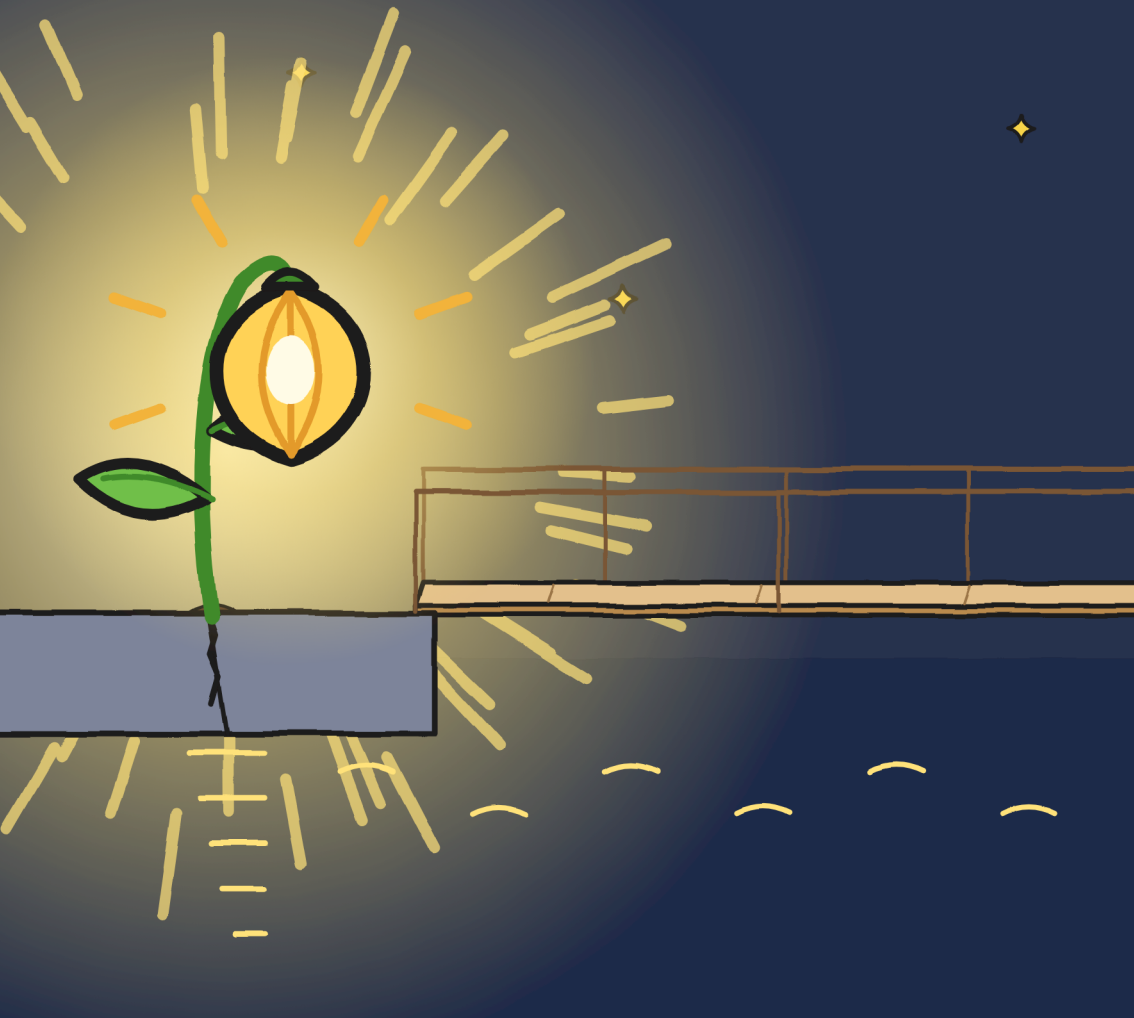

Julita ilgai stovėjo ir žiūrėjo į lieptą. Su šviesa jis atrodė kitoks: trumpesnis, platesnis, daugiau medžio nei vandens.

Pastatė koją ant liepto. Tik vieną. Paskui ją atitraukė.

Iš tolo jau nebebijau. Iš arti – beveik irgi ne. –].

— Ši lieka čia, — pasakė Flora. — Ji išsirinko vietą.

Julita padavė jai etiketę ir savo žalią flomasterį, nes jau žinojome, koks rašalas nenusitrina. Flora pasirašė čia pat, aštuntosios šviesoje, ir grąžino flomasterį.

Nr. 2 · DŪŽTA

KUR: Flora, Kanalo g. 9

NURODYMAI: NEATIDARYTI PRIEŠ GRIAUSTINĮ

SIUNTĖJAS: R.

GRĄŽINTA PRISTATYTA · Flora

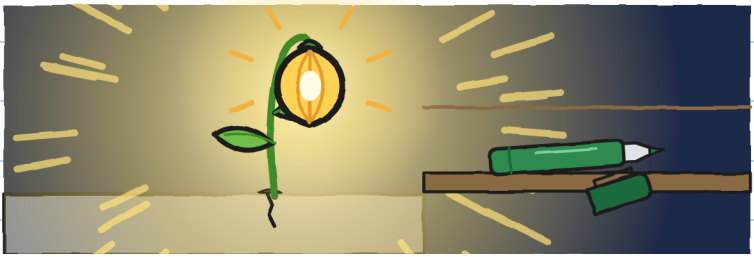

Atsisveikinant prie jos durų, Flora padavė man savo kiaurasamtį:

— Pasilik. Kitai audrai. Ir pasakyk Marai, kad jau seniai metas.

Vera paliko Trupinukę jos lizde ir nuvežė mus į parduotuvę savo furgonu, su Tonio dviračiu gale, kelio tiltu: naktį Didysis tiltas pakeliamas, kad praplauktų laivai. Ji paliko mus prie parduotuvės durų ir grįžo pas savo drakonus.

Parduotuvė buvo tamsi. Maros prie prekystalio nebuvo.

Ji buvo po prekystaliu.

— Jau praėjo? — paklausė Mara.
— Jau gerą valandėlę, — pasakė Julita.

Antklodė, ausinės ir puodas vietoj šalmo. Dvidešimt trys pristatymai, nė vieno per audrą.

Dabar supratau, kokie tai „dalykai, kuriuos čia reikia nuveikti".
Perdaviau jai Floros žinią. Mara užsitraukė puodą iki pat antakių.

— Aš irgi bijau griaustinio, — pasakiau jai.
Mara pakėlė antklodę nieko nesakiusi.

Įlindau su ja po prekystaliu. Tilpome.

Mara pastatė Toniui apverstą pristatymų dėžę prie taburečių.
— Tavo vieta. Kol kas, — pasakė ji.

Tonis atsisėdo ir Julitos flomasteriu prie smulkaus šrifto savo kuprinėje pridėjo du žodžius: „ir kates“.

Dabar smulkus šriftas sako tiesą. –J.

Pataisiau savo planą. Kai griaudžia:

1. Skaičiuoti dramblius.
2. Su kuo nors.
3. Jei padarau ik, nieko tokio.

Ir nesakyti, kad esi kokių nors dalykų medžiotojas. –].

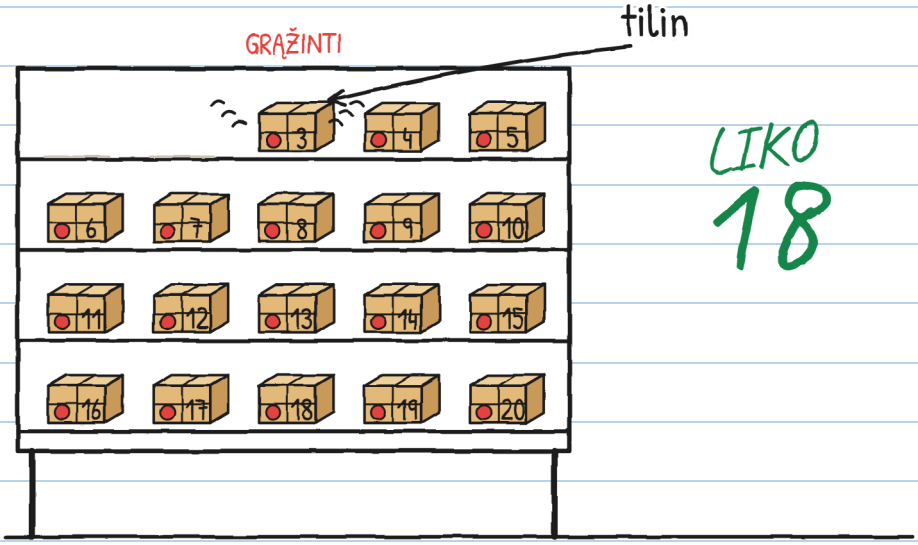

Tą naktį, prieš mums išeinant namo, vienas iš grąžintųjų suskambo: tilin. Tarsi varpelis. Nr. 3.

Etiketėje buvo parašyta:

Nr. 3

TONIUKUI

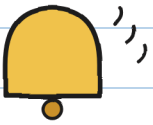

Tonis pasidarė savo šalmo spalvos.

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 3

(jau greitai)

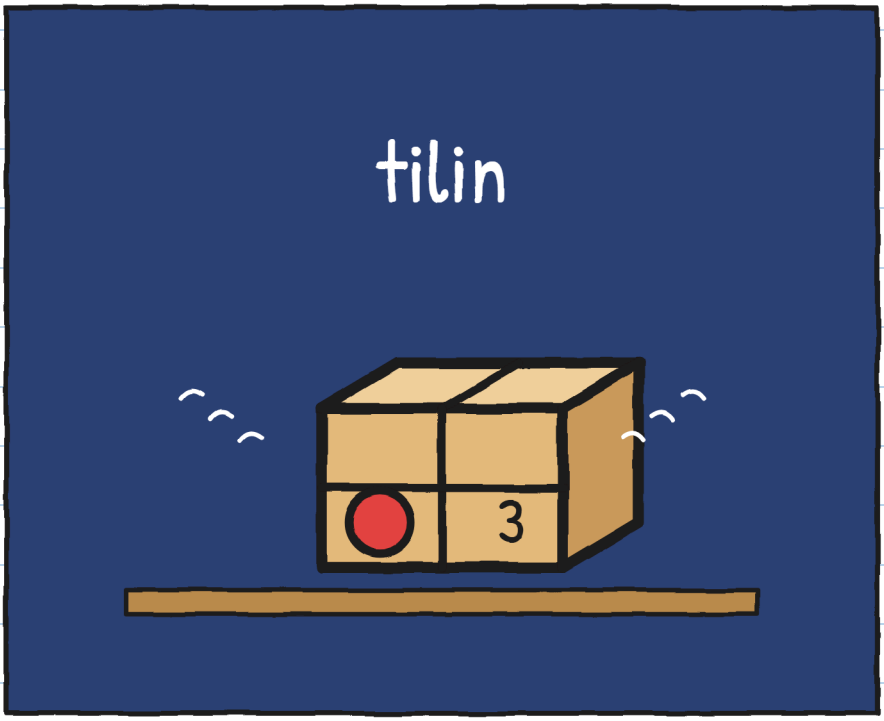

Kas siunčia siuntinius Toniui? –J.

RAJONAS (2 versija)

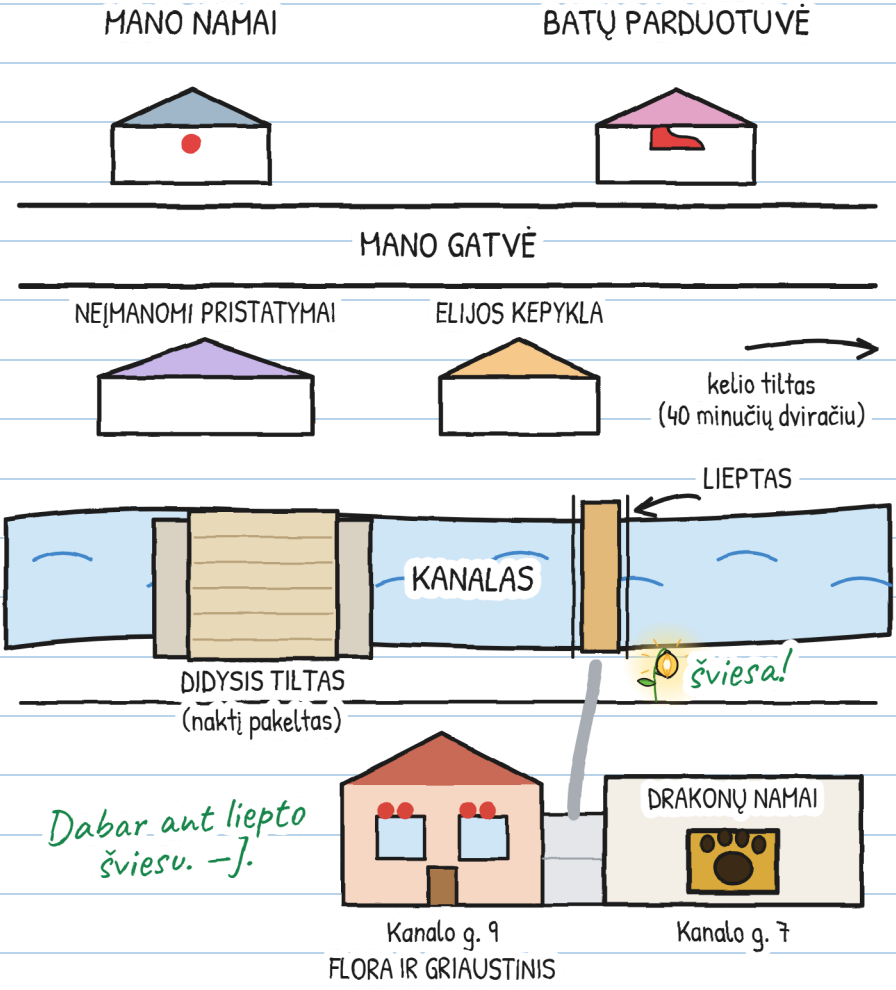

Turiu R. kortelę. Pirmosios dvi užuominos – iš pirmojo sąsiuvinio. Užsirašiau naująsias:

KĄ ŽINOME APIE R.

R.

1. Labai blogai rašo (Mara).
2. Vera išbalo, perskaičiusi inicialą.
3. Seniai sodino žiburėlius su Flora.
4. Pažadus vykdo vėlai, bet vykdo.
5. Sukūrė Floros užburtus stiklus.

6. Niekas netaria R. vardo. Tai irgi užuomina. –J.

O tu? Kaip manai, kas yra R.?

Aš manau, kad R. yra...

VIENA ISTORIJA, ŠEŠI DYDŽIAI

Yra šeši dydžiai, nuo 3 iki 16 metų, ir daugiau nei 20 kalbų. XXS, XS, S, M ir L turi tuos pačius puslapius ir tuos pačius piešinius. XL – tai romanas. Keičiasi tik tai, kaip pasakojama.

DYDIS XXS · PRE-A1
JULITA PAGAUNA SEPTINTĄJĄ SĖKLĄ.

DYDIS XS · A1
Ant grindų liko viena sėkla. Julita ją pagavo. Septynios.

DYDIS S · A2
Vėl sužaibavo: ant grindų liko tik viena sėkla. Julita ją pagavo. Septynios.

DYDIS M · B1
Per kitą žaibą liko tik viena sėkla, ir Julita ją pagavo. Septynios.

DYDIS L · B2
Kai vėl sužaibavo, ant grindų liko viena vienintelė sėkla, ir Julita ją pagavo. Septynios.

DYDIS XL · B2-C1
Iliustruotas romanas · 13+
BEKM lygiai yra apytiksliai.

Kiekvienas savo dydžiu. Ta pati audra. –J.

ŠEIMOMS IR MOKYTOJAMS

Kiekvieno skyriaus užduotys: linguaula.com

TIKRA AUDRA: KĄ DARYTI

1. Jei girdi griaustinį, nors ir toli, eik į vidų: žaibas jau gali tave pasiekti.
2. Viduje, su suaugusiuoju, toliau nuo langų, durų ir stiklų. Jokių šiltnamių, tiltų, medžių ar vandens.
3. Neišeik, kol nepraėjo pusė valandos nuo paskutinio griaustinio.
4. Dramblių skaičiavimas padeda suprasti, ar žaibas trenkė arti, ar toli, ir nusiraminti. Jis nepasako, kada galima išeiti.

SUSKAIČIUOK SAVO AUDRĄ

Iš vidaus, namie: skaičiuok dramblius tarp žaibo ir griaustinio.

Žaibas	Drambliai	Kilometrai (1 per 3, apytiksl.)	Tas žaibas: arčiau ar toliau?
1	15	5	–
2	9	3	arčiau